

Arrest

nr. 283 225 van 16 januari 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, optredend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige dochter X, op 21 september 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 juli 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 14 november 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 september 2020 diende verzoekster een aanvraag in om een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 16 december 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk werd verklaard omdat de retributie niet werd betaald (bijlage 42). Op 2 februari 2022 werd deze beslissing ingetrokken. Bij arrest nr. 272 051 van 28 april 2022 verwierp de Raad bijgevolg het beroep gericht tegen de bijlage 42.

Op 15 juli 2022 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 23 september 2020 opnieuw onontvankelijk, ditmaal omdat er volgens de gemachtigde geen buitengewone omstandigheid is die toelaat de aanvraag in België in te dienen.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.09.2020 werd ingediend door :

J., S. (R.R. ...)

Geboren te B. C. op [...]1992

Wettelijk vertegenwoordiger van: J., B. (R.R. ...)

Geboren op [...]2011

Nationaliteit: Nigeria

Adres: [...] Tremelo

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 17.10.2018 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Haar tweede asielaanvraag werd afgesloten op 21.12.2018 met een beslissing niet ontvankelijk door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De asielprocedure van haar minderjarige dochter werd afgesloten op 31.03.2020 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 17.04.2020 en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures – namelijk één jaar en één maand voor de eerste, één maand voor de tweede en één jaar en twee maanden voor de procedure van haar dochter – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op de bescherming geboden door artikel 8 EVRM van haar privéleven, haar gezinsleven, haar huis en haar briefwisseling. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoonde dat er nog familieleden van haar in België verblijven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’

(EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden twee getuigenverklaringen voorlegt, een attest dd. 22.07.2019 van chiro-zijn van haar dochter en een bewijs van deelname van haar dochter aan een sportkamp. Echter, hieruit blijkt niet dat haar netwerk van sociale banden of die van haar dochter van die orde zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat zij of haar dochter bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Nigeria uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar dochter leerplichtig is en hier naar school gaat. Een terugkeer zou leiden tot, minstens, het verlies van een schooljaar. Zij wijst erop dat haar dochter gevolgd wordt door het CLB en nood zou hebben aan bijzondere zorgen en extra ondersteuning die niet beschikbaar zouden zijn in het land van herkomst. Ter staving hiervan legt ze één schoolattest voor betreffende schooljaar 2019-2020, een bewijs van inschrijving met als instapdatum 07.09.2020 en een verslag van het Centrum voor Leerlingbegeleiding dd. 18.10.2018. Het feit dat haar kind hier naar school gaat, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in precair verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het mevrouw zelf is die de belangen van haar dochter heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat haar kind in België school gelopen heeft, geeft enkel aan dat haar het recht op onderwijs niet werd ontnomen. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat mevrouw bewust de keuze heeft gemaakt om haar uiterst precaire verblijf verder te zetten ondanks de weigeringsbeslissingen en het bevel om het grondgebied te verlaten, die aan haar al betekend werden. Zij liet het schoolbezoek van haar dochter bewust plaatsvinden in deze precaire situatie. Wat de bijzondere zorgen en nood aan extra ondersteuning betreft, dienen we op te merken dat dit niet blijkt uit het verslag van het CLB. Daaruit blijkt enkel dat haar dochter werd doorverwezen naar een psychiater voor verder onderzoek en dat een aantal praktische tips gegeven werden. Uit dit verslag blijkt niet dat zij nood heeft aan extra ondersteuning in het regulier onderwijs noch dat zij nood heeft aan buitengewoon of gespecialiseerd onderwijs. We wijzen verder op dat dit verslag reeds dateert van meer dan vier jaar geleden en dus slechts een zeer beperkte actualiteitswaarde heeft. Betrokkene legt geen enkel recent stuk voor waaruit blijkt dat er opvolging voorzien werd voor de in het verslag aangehaalde problematiek. Evenmin toont betrokkene aan dat zij zich effectief gericht hebben tot een psychiater voor verder onderzoek. Dit element verhindert een terugkeer naar Nigeria dan ook niet noch toont het aan dat haar dochter speciale onderwijsnoden. We wijzen er verder nog op dat betrokkene zeer weinig schoolattesten voorlegt, met name enkel van het schooljaar en 2019-2020 en een bewijs van inschrijving voor schooljaar 2020-2021, uit het verslag van het CLB blijkt een scholing in schooljaar 2018-2019.. Bovendien kan er, gelet op de leeftijd van haar dochter (met name elf jaar), redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal waarvan zij trouwens al minstens noties heeft en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr.

54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk).

Betrokkene beroept zich daarnaast op het feit dat haar dochter geen banden heeft met Nigeria en geen andere taal, cultuur, schoolstructuur, maatschappij of huisvesting kent dan de Belgische. Haar dochter zou enkel Nederlands spreken, de enige taal die ze zou kunnen lezen, spreken of schrijven. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat haar kind geen enkele band met Nigeria heeft, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand heeft dat ze in Nigeria niet zou kunnen aansluiten op school. Hoewel haar dochter niet in Nigeria is geboren, heeft ze wel via haar moeder een band met Nigeria. Verzoeker heeft immers de Nigeriaanse nationaliteit en is in Nigeria geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoeker haar kind tot op zekere hoogte de Nigeriaanse taal en cultuur heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoeker nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad in België en ze dus moet beseft hebben dat haar verblijf en dat van haar dochter in België slechts voorlopig was. Bovendien wijzen we er op dat dochter bij haar asielprocedure in eigen naam, ingediend op 18.01.2019, duidelijk aangaf dat het Nederlands niet haar moedertaal is en dat zij naast Nederlands ook Engels spreekt. De bewering dat haar dochter enkel Nederlands zou spreken, strookt dan ook niet met eerdere verklaringen beschikbaar in het administratief dossier. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar kansen op werk zou verliezen evenals haar professionele relaties. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert zo in beginsel niet dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat zij tijdens haar verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze haar integratie haar dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019). Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier wenst te werken, dient zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op haar elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert dat zij sinds 2012 in België verblijft zonder dat zij geprobeerd heeft om een machtiging van lange duur te bekomen op andere wijze dan via haar eerste asielaanvraag, ingediend meer dan vijf jaar na haar vermeende binnenkomst. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat zij zich in illegaal dan wel precair verblijf bevond en dat zij het grondgebied diende te verlaten waardoor zij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat zij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe

de nodige stappen te ondernemen waardoor zij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij graag in de zorgsector zou werken wat een knelpuntberoep is, dat ze ook onmiddellijk aan de slag zou kunnen als kapster, dat ze niet de intentie zou hebben om ten laste van de Staat te leven, dat zij goed geïntegreerd zou zijn, dat zij meer dan behoorlijk Nederlands zou spreken, dat zij wil en kan werken, dat haar dochter hier hobby's, dat zij al acht jaar in België zouden verblijven, dat zij haar attest van inburgering voorlegt evenals twee getuigenverklaringen, een bewijs van het volgen van een infosessie bij de VDAB, een toestemming tot gebruik van beeldmateriaal van haar dochter dd. 07.04.2020, een document inzake de dansles van haar dochter en haar deelname aan activiteiten van de chiro) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Op 15 juli 2022 nam de gemachtigde ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Mevrouw,

Naam, voornaam: J., S.
geboortedatum: [...]1992
geboorteplaats: B. C.
nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door:

J. B., geboren op [...]2011, nationaliteit: Nigeria

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Zij licht het middel toe als volgt:

"DVZ oordeelt in de eerste bestreden beslissing dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekster de aanvraag tot verblijf niet kan indienen via de diplomatieke post bevoegd voor de verblijfplaats in het buitenland.

Verzoekster is het niet eens met de beslissing van de DVZ."

In het eerste onderdeel stelt verzoekster als volgt:

"In de aanvraag 9bis VW werd inzake het privéleven het volgende aangehaald:

"Het begrip 'privé-leven' omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen. Deze relaties kunnen zelfs van zakelijke aard zijn. Dit begrip is bijgevolg veel ruimer dan het recht op een familie- en gezinsleven en vereist geen hechte band of intieme relatie tussen de personen die er zich op beroepen. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardde inmiddels in tal van arresten dat het hebben van sociale of zakelijke contacten met anderen kan vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM (E.H.R.M., 25 september 2001, P.G. en J.H. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, 24 april 1996, Boughanemi t. Frankrijk; E.H.R.M., 7 augustus 1996, Chorfi t. België, TVR 1997, nr. 3; E.H.R.M., 16 december 1992, Niemitz t. Duitsland).

Volgens de auteur Paul De Hert is deze rechtspraak van het Europees Hof nog niet voldoende binnengedrongen in de Belgische rechtsorde (DE HERT P., "Vreemdelingen, artikel 8 EVRM en de Raad van State. De rechtspraak onder de loep", TVR 2002 N° 3.)

Het zou tot gevolg kunnen hebben dat relaties die bijvoorbeeld niet lang genoeg duren om met succes een beroep te kunnen doen op het recht op een gezinsleven, toch onder de toepassing van artikel 8 EVRM kunnen vallen omdat er al langer een relatie bestond tussen de betrokkenen maar dan zonder samenwoning (vb. via briefwisseling, internet, enz...).

Verzoekster zou graag in de zorgsector werken, een knelpuntenberoep, nadat ze een opleiding heeft genoten. Ze heeft reeds gesprekken gehad met de VDAB. Ze kan ook onmiddellijk aan de slag als kapster. Ze heeft niet de intenties ten laste van de Staat te leven.

Deze omstandigheden betreffen buitengewone omstandigheden en staan in wanverhouding met de verplichting de aanvraag in te dienen bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in het thuisland, vermits zij dan haar kansen op werk zal verliezen evenals de professionele relaties."

In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RvV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). ..."

In deze context wenst de verzoekster te verwijzen naar het arrest van uw Raad nr. 266 231 van 24 december 2021, p.14 e.v.:

"Verder wijst de gemachtigde wederom op bijkomende elementen van afhankelijkheid, doch die bijkomende banden van afhankelijkheid worden door het EHRM enkel vereist in het licht van de beoordeling van een beschermingswaardig gezinsleven, niet in het licht van een beschermingswaardig privéleven, zoals supra toegelicht. Bijgevolg kan de gemachtigde, zoals 4 www.dirickx-advocaten.be verzoekster aanvoert, in het geheel niet gevolgd worden waar hij stelt dat verzoekster niet zou aangetoond hebben dat zij hier een netwerk van sociale en affectieve banden heeft opgebouwd. Verzoekster wijst er terecht op dat deze stelling tegenstrijdig is aan het feit dat de gemachtigde erkent dat verzoekster hier woont bij haar meerderjarige dochter, schoonzoon en kleindochter, die verblijfsrecht hebben in België. Verder blijkt dat de gemachtigde erkent dat verzoekster drie arbeidsovereenkomsten heeft voorgelegd met bijhorende loonfiches die recent zijn en betrekking hebben op de periode tijdens dewelke haar volgend internationaal beschermingsverzoek werd onderzocht. De gemachtigde stipt verder aan dat verzoekster geen enkel stuk voorlegt dat betrekking heeft op haar periode van legaal verblijf, met name van 2002 tot 2010 maar dat ze hiervoor naar het administratief dossier verwijst. De Raad kan in deze verzoekster eveneens volgen dat het bewijs van verzoekster haar tewerkstelling in die periode kon verondersteld worden gekend te zijn door de gemachtigde, aangezien zij in 2002 een tijdelijke inschrijving in het vreemdelingenregister had verkregen op basis van haar (werk)activiteiten en dat dat verblijfsrecht regelmatig werd verlengd onder voorwaarde van verder bewijs van integratie. Verder erkent de gemachtigde zelf dat het administratief dossier wel bewijzen van tewerkstelling bevat in die periode "maar geen bewijzen die betrekking hebben op sociale en affectieve banden". Nu verzoekster volgens de gemachtigde niet aantoont dat ze hier een netwerk opbouwde van sociale en affectieve banden

concludeert hij: “een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet.” De Raad acht deze redenering in strijd met de feiten en met de invulling die het EHRM geeft aan het begrip “privéleven”. Zoals supra reeds toegelicht heeft verzoekster door haar band met haar dochter en kleindochter wel sterke sociale en affectieve banden in het Rijk en verder omvat het begrip privéleven, zoals verzoekster aanvoert, ook arbeidscontracten en loonfiches of met andere woorden economische banden. Dit blijkt onder meer uit punt 29 van het arrest Niemietz t. Duitsland van 16 december 1992 van het EHRM waarin het Hof stelt: “There appears furthermore, no reason of principle why this understanding of the notion of “private life” should be taken to exclude activities of a professional or business nature [...]”. (Of “Er is verder geen reden waarom de invulling van het begrip “privéleven” activiteiten van professionele of zakelijke aard zou uitsluiten” – eigen vertaling).

De gemachtigde kon dan ook niet uit een invulling van de notie privéleven, die niet strookt met de feiten en evenmin met de invulling die het EHRM eraan geeft, stellen dat “een schending van artikel 8 EVRM [...] dan ook niet [blijkt].”

Het feit dat de gemachtigde vervolgens nog op standaardwijze eraan toevoegt dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering, of dat een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke formaliteiten, het privéleven niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM kan de Raad in casu niet beschouwen als een zorgvuldige belangenafweging waarbij op afdoende wijze wordt rekening gehouden met de concrete elementen waarvan de gemachtigde kennis had of behoorde te hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing of die werden aangevoerd in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (zie eveneens uiteenzetting infra).

...Een schending van artikel 8 van het EVRM, wat betreft het privéleven, wordt in de aangegeven mate aangenomen.”

Toegepast op huidig dossier wordt tevens vastgesteld dat verzoekster graag in de zorgsector wil werken, een knelpuntenberoep, dat ze een opleiding wil volgen, dat ze reeds gesprekken heeft gehad met de VDAB, dat ze ook onmiddellijk aan de slag kan als kapster, dat ze hier dus vele professionele en sociale relaties heeft ontwikkeld enz. Haar dochtertje gaat naar school, Chiro en volgt danslessen. Verzoekster heeft hier een privéleven.

De verwerende partij kan in casu dan ook niet uit een invulling van de notie privéleven, die niet strookt met de feiten en evenmin met de invulling die het EHRM eraan geeft, stellen dat een schending van artikel 8 EVRM dan ook niet blijkt. Verzoekster heeft recht op een zorgvuldig onderzoek van haar in de aanvraag aangehaalde grondrechten, zoals artikel 8 van het EVRM, wat in casu niet is gebeurd. De bestreden beslissing schendt artikel 8 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.”

In dit eerste onderdeel gaat verzoekster in om de elementen die ze in het licht van haar privéleven heeft aangehaald in haar aanvraag om machtiging om verblijf en citeert ze een deel van de bestreden beslissing dat hierop ingaat. Verzoekster citeert verder ook uit een arrest van de Raad en wijst erop dat zij graag in de zorgsector zou willen werken, een knelpuntenberoep, dat ze een opleiding zou willen volgen, dat ze reeds gesprekken heeft gehad met de VDAB en onmiddellijk aan de slag zou kunnen gaan als kapster. Verzoekster leidt daaruit af dat ze vele professionele en sociale relaties heeft ontwikkeld. Ze wijst ook op het feit dat haar dochtertje naar school gaat, Chiro en danslessen volgt. Volgens verzoekster heeft de gemachtigde een invulling gegeven aan de notie ‘privéleven’ die niet strookt met de feiten en met de invulling die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens eraan geeft. Ze concludeert in dit onderdeel tot een schending van artikel 8 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de

uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het onderzoek naar het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetbepaling, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

De Raad herinnert eraan dat voorgaande bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

In dit eerste onderdeel voert verzoekster een schending aan van artikel 8 van het EVRM in het licht van haar privéleven. De partijen zijn het erover eens dat er een afweging moet gemaakt worden tussen iemands privéleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het herkomstland.

Het Hof benadrukt dat artikel 8 van het EVRM eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland (GK)*, § 151; EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip “privéleven” in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, *Uner t. Nederland*, nr. 46410/99, § 59). Ook beroepsactiviteiten vallen binnen de term “privéleven” (EHRM 16 december 1992, *Niemitz t. Duitsland*, punt 29).

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster een punt heeft waar ze erop wijst dat de motivering van de gemachtigde over het “privéleven”, meer specifiek in de zin waar hij stelt dat “relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond naast de gewone affectieve banden” misplaatst is. De gemachtigde verwacht in deze specifieke zin het “gezinsleven” met het “privéleven”. De bijkomende banden van afhankelijkheid worden door het EHRM immers enkel vereist in het licht van de beoordeling van een beschermingswaardig gezinsleven, niet in het licht van de beoordeling van een beschermingswaardig privéleven. Echter, dit motief op zich kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de beslissing aangezien de gemachtigde ook verder motiveert en wel terecht stelt dat de rechtspraak van het EHRM strikt is wat betreft het privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf. De gemachtigde stipt ook aan dat: *“We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden twee getuigenverklaringen voorlegt, een attest dd. 22.07.2019 van chiro-zijn van haar dochter en een bewijs van deelname van haar dochter aan een sportkamp. Echter, hieruit blijkt niet dat haar netwerk van sociale banden of die van haar dochter van die orde zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken.[...]. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat zij of haar dochter bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit*

zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Nigeria uitgesloten is”.

De Raad kan in casu deze motieven over het privéleven niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk achten, noch in strijd met de rechtspraak van het EHRM. Verzoekster heeft inderdaad elementen voorgelegd die wijzen op haar privéleven en dat van haar dochter, maar hieruit heeft de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze afgeleid dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven niet zodanig gebonden zijn aan België dat een terugkeer naar Nigeria uitgesloten is om volgens de gebruikelijke procedure aldaar de aanvraag in te dienen. De Raad is verder van mening dat er een duidelijk verschil is tussen de feiten eigen aan de zaak van het arrest waaruit verzoekster citeert en de feiten eigen aan haar zaak. Uit het citaat blijkt immers dat in dat arrest het een zaak betrof van een vrouw die drie arbeidsovereenkomsten had voorgelegd met bijhorende loonfiches die recent waren en betrekking hadden op een periode tijdens dewelke haar internationaal beschermingsverzoek werd onderzocht. Die persoon had eveneens een tijdelijke inschrijving in het vreemdelingenregister verkregen op basis van haar werkactiviteiten en dat verblijfsrecht was regelmatig verlengd geweest. Die betrokken persoon had via haar dochter en kleindochter met legaal verblijf in België sterke sociale banden met het Rijk en de gemachtigde had de arbeidscontracten en loonfiches en dus de duidelijke economische banden van die betrokken persoon genegeerd in het licht van het privéleven. In casu heeft verzoekster enkel de intentie in de zorgsector te werken en zou ze aan de slag kunnen als kapster, hetgeen de Raad niet kan beschouwen als vele professionele relaties, zoals verzoekster stelt, noch heeft zij vergelijkbare sociale banden met het Rijk.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het tweede onderdeel licht verzoekster toe als volgt:

“In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij dat scholing van de minderjarige dochter en het daarmee gepaard verlies van minstens 1 schooljaar niet kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid omdat de scholing gebeurde in precair verblijf en verzoekster heeft nagelaten gevolg te geven aan eerdere bevelen om het land te verlaten.

Deze redenering gaat niet op.

Verzoekster heeft inderdaad de keuze gemaakt om de scholing van haar dochter in precair verblijf verder te zetten. Desalniettemin kan haar dochter niet verantwoordelijk gesteld worden voor de daden van de verzoekster en moet de gemachtigde bij het nemen van beslissingen, die een invloed hebben op de situatie van een minderjarige, rekening houden met het hoger belang van de kinderen en de beslissing op afdoende wijze motiveren vanuit hun perspectief. Dit is in casu niet gebeurd.

Het is precies de ratio legis van artikel 9bis Vreemdelingenwet om een machtiging tot verblijf te geven aan vreemdelingen die niet legaal op het grondgebied verblijven, maar die wel reeds geruime tijd op het grondgebied verblijven. De kwestie of de scholing al of niet tijdens legaal verblijf is tot stand gekomen, kan dan ook niet het uitgangspunt zijn. De meeste van de aanvragers hebben minstens bepaalde periodes van illegaal verblijf achter de rug op het ogenblik van de aanvraag. De scholing van de dochter van de verzoekster moet in die zin bekeken worden op zich, los van het feit of de scholing al dan niet in precair verblijf werd gerealiseerd, om al of niet als buitengewone omstandigheid in aanmerking te worden genomen.

De beoordeling van de scholing en het mogelijk verlies van een schooljaar dient vanuit het redelijkheidsbeginsel te worden beoordeeld (RvV 28 april 2017, nr. 186 295), en niet in de eerste plaats of de verplichte scholing is gerealiseerd in een precair verblijf.

De bestreden beslissing schendt het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.”

Het derde onderdeel licht verzoekster toe als volgt:

“Verzoekster heeft in haar verzoekschrift het volgende vermeld:

“De dochter van verzoekster, B., is minderjarig en schoolplichtig. Ze wordt gevolgd door het CLB en heeft bijzondere zorgen en extra ondersteuning nodig (zie verslag CLB), die ze niet kan krijgen in het thuisland van haar moeder. Ze kent geen andere taal, cultuur, maatschappij, schoolstructuur, huisvesting enz. dan de Belgische. Ze heeft geen banden met Nigeria, waar ze nooit geweest is. Ze spreekt enkel Nederlands (en wat Engels). De enige taal die ze kan lezen, schrijven en spreken is het Nederlands.”

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de dochter via haar moeder een band heeft met Nigeria en dat de bewering dat ze enkel Nederlands zou spreken niet strookt met de verklaringen beschikbaar in het administratief dossier.

Verzoekster heeft nooit beweerd dat ze enkel Nederlands spreekt! Ze heeft er echter wel voor gekozen om haar interview op het CGVS in het Nederlands af te leggen en niet in het Engels. Uit het attest van het CLB blijkt dat de dochter van verzoekster Engels begrijpt maar niet spreekt. Verzoekster heeft in de aanvraag 9bis VW gesteld dat het Nederlands de enige taal is die ze én kan spreken én kan schrijven én kan lezen, wat niet gezegd kan worden van het Engels.

De motivering is in strijd met de gegevens het administratief dossier. Het gebrek aan banden met Nigeria, zoals het spreken van de taal, maakt wel degelijk een buitengewone omstandigheid uit.

De bestreden beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel evenals het motiveringsbeginsel.”

Het tweede en derde onderdeel van het eerste middel hebben beiden betrekking op verzoeksters minderjarige dochter en worden samen behandeld. Verzoekster gaat eerst in op het motief van de gemachtigde dat de scholing van haar dochter niet kan beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid omdat de scholing gebeurde in precair verblijf en verzoekster heeft nagelaten gevolg te geven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Ze stipt aan dat haar dochter niet verantwoordelijk gesteld kan worden voor de daden van haar moeder en de gemachtigde met het hoger belang van het kind moet rekening houden en de beslissing ook op afdoende wijze moet motiveren vanuit het perspectief van het kind, hetgeen volgens haar niet is gebeurd. Ze stipt aan dat de scholing van haar dochter moet bekeken worden, los van het feit of die al dan niet in precair verblijf werd gerealiseerd en in het licht van het redelijkheidsbeginsel. In het derde onderdeel gaat verzoekster in op het attest van het CLB dat ze bij haar aanvraag had gevoegd waaruit blijkt dat ze bijzondere zorgen en ondersteuning nodig heeft. In de aanvraag had verzoekster er ook op gewezen dat de enige taal die haar dochter kan lezen, schrijven en spreken het Nederlands is. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de dochter een band heeft met Nigeria via haar moeder en dat de bewering dat ze enkel Nederlands zou spreken niet strookt met de verklaringen in het administratief dossier. Verzoekster benadrukt dat ze nooit heeft beweerd dat haar dochter enkel Nederlands spreekt en stipt aan dat haar dochter ervoor heeft gekozen haar interview bij het CGVS in het Nederlands af te leggen. Ze wijst erop dat uit het CLB-attest blijkt dat haar dochter wel Engels begrijpt maar niet spreekt en dat Nederlands de enige taal is die ze én kan spreken, én kan schrijven én kan lezen, hetgeen niet klopt voor het Engels. Verzoekster concludeert dat de motieven van de beslissing in strijd zijn met het administratief dossier en dat het niet spreken van de taal wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Ze leidt hieruit een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en motiveringsbeginsel af.

De Raad kan verzoekster volgen dat haar dochter niet verantwoordelijk gesteld kan worden voor de daden van haar moeder en de gemachtigde met het hoger belang van het kind moet rekening houden en de beslissing ook op afdoende wijze moet motiveren vanuit het perspectief van het kind alleen. Hij volgt evenwel in casu niet dat dit niet op afdoende wijze is gebeurd. Ook al kan verzoekster gevolgd worden dat het vanuit het perspectief van het hoger belang van het kind weinig relevant is of een scholing al dan niet is gebeurd in het kader van een precair of illegaal verblijf, heeft de gemachtigde zijn motieven aangaande het kind en haar hogere belangen geenszins beperkt tot de vaststelling dat verzoekster zelf verantwoordelijkheid treft voor het feit dat de scholing gebeurde in precair verblijf. Hij heeft bijkomend gemotiveerd dat: *“Het feit dat haar kind hier naar school gaat, [...] echter niet [kan] aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. [...] Wat de bijzondere zorgen en nood aan extra ondersteuning betreft, dienen we op te merken dat dit niet blijkt uit het verslag van het CLB. Daaruit blijkt enkel dat haar dochter werd doorverwezen naar een psychiater voor verder onderzoek en dat een aantal praktische tips gegevens werden. Uit dit verslag blijkt niet dat zij nood heeft aan extra ondersteuning in het regulier onderwijs noch dat zij nood heeft aan buitengewoon of gespecialiseerd onderwijs. We wijzen verder op dat dit verslag reeds dateert van meer*

dan vier jaar geleden en dus slechts een zeer beperkte actualiteitswaarde heeft. Betrokkene legt geen enkel recent stuk voor waaruit blijkt dat er opvolging voorzien werd voor de in het verslag aangehaalde problematiek. Evenmin toont betrokkene aan dat zij zich effectief gericht hebben tot een psychiater voor verder onderzoek. Dit element verhindert een terugkeer naar Nigeria dan ook niet noch toont het aan dat haar dochter speciale onderwijsnoden. We wijzen er verder nog op dat betrokkene zeer weinig schoolattesten voorlegt, met name enkel van het schooljaar en 2019-2020 en een bewijs van inschrijving voor schooljaar 2020-2021, uit het verslag van het CLB blijkt een scholing in schooljaar 2018-2019. Bovendien kan er, gelet op de leeftijd van haar dochter (met name elf jaar), redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal waarvan zij trouwens al minstens noties heeft en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk)."

Al deze verdere motieven laat verzoekster ongemoeid. De Raad acht deze niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig. Een schending van het redelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en motiveringsbeginsel blijkt niet.

De Raad stelt overigens vast dat hij reeds in zijn arrest nr. 244 912 van 26 november 2020 over het CLB-attest betreffende het "verslag talentenonderzoek" oordeelde dat het enkel adviezen betreft om de aandacht en concentratie van verzoeksters dochter te stimuleren en dat hiermee geen bijzondere noden of behoefte aan extra ondersteuning was aangetoond die niet in de scholen in het herkomstland kan gegeven worden.

Verder heeft verzoekster een punt dat ze in haar aanvraag erop heeft gewezen dat haar dochter enkel Nederlands kan lezen, schrijven én spreken en dat ze verklaarde dat haar dochter ook "wat Engels" spreekt. Het motief in de bestreden beslissing, nl. *"de bewering dat haar dochter enkel Nederlands zou spreken"* is dan ook een misvatting van de gemachtigde gezien het pleidooi in de aanvraag. Verzoekster creëert in het verzoekschrift wel zelf wederom verwarring door te stellen *"het gebrek aan banden met Nigeria, zoals het spreken van de taal, maakt wel degelijk een buitengewone omstandigheid uit."* In deze zin laat verzoekster wel uitschijnen als zou haar dochter geen Engels spreken, hetgeen niet overeenkomt met de verklaringen in het administratief dossier.

Echter, wederom kan de eventuele misvatting van de gemachtigde geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangezien de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze heeft gemotiveerd dat de dochter van verzoekster, gezien haar jonge leeftijd over voldoende aanpassingsvermogen beschikt aan een taal waarvan zij trouwens al minstens noties heeft. Ook het motief dat de dochter van verzoekster bij haar asielprocedure in eigen naam, ingediend op 18 januari 2019 duidelijk aangaf dat het Nederlands niet haar moedertaal is en zij naast Nederlands ook Engels spreekt, vindt steun in het administratief dossier. De Raad kan begrip opbrengen voor het feit dat de dochter van verzoekster mogelijk het Engels nog niet kan lezen of schrijven. Echter, hij is van oordeel dat aangezien de dochter deze taal wel reeds kan spreken, het gezien haar jonge leeftijd niet kennelijk onredelijk is te verwachten dat dit kind bij terugkeer naar Nigeria inpikt in een Engelstalig onderwijssysteem, ook al zal dit zeker extra inspanningen vergen van dit kind.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel blijkt niet.

Het vierde onderdeel licht verzoekster toe als volgt:

"Verzoekster heeft naast haar lang verblijf ook haar goede integratie aangetoond, met stukken. De bestreden beslissing stelt dat integratie en verblijfsduur elementen zijn die ten gronde moeten beoordeeld worden. Verzoekster betwist dit.

Bij gebreke aan een wettelijke definitie van buitengewone omstandigheden kunnen alle omstandigheden worden ingeroepen voor wat betreft de ontvankelijkheid. (L. Denys, Handboek Vreemdelingenrecht, Wolters Kluwer 2019, p. 164).

Een lang verblijf en een goede integratie kunnen buitengewone omstandigheden uitmaken. (RvV 30 januari 2013, nr. 96 112)."

In dit onderdeel betwist verzoekster, met verwijzing naar rechtsleer, dat een lang verblijf en goede integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken en enkel ten gronde kunnen beoordeeld worden.

De Raad moet vaststellen dat de gemachtigde ter ondersteuning van zijn standpunt dat de elementen van lang verblijf en integratie deel uitmaken van de gegrondheidsprocedure, verwijst naar een type-arrest van de Raad van State, meer bepaald van 9 december 2009, nr. 198.769. Dit arrest preciseerde bijvoorbeeld dat *“als typische buitengewone omstandigheden onder meer [kunnen] worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.”*, terwijl *“echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* De gemachtigde kon in de bestreden beslissing dan ook terecht overwegen dat de in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen van integratie in principe niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden. Verder stelt de Raad vast dat de gemachtigde zich niet heeft beperkt tot deze verwijzing naar pertinente rechtspraak, maar ook is ingegaan op het door verzoekster aangehaalde privéleven van haarzelf en haar dochter om na te gaan of deze alsnog zodanig sterk zijn dat zij wel als een buitengewone omstandigheid zouden kunnen worden gepercipieerd. De Raad heeft de motieven dienaangaande supra besproken en afdoende geacht.

Het eerste middel is ongegrond.

In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Ze licht het tweede middel toe als volgt:

“De bestreden beslissing bepaalt dat het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk 7 zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Eerste onderdeel.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt dat de verwerende partij bij het nemen van elke beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met specifieke persoonlijke omstandigheden.

Art. 74/13 VW. stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vermelde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG:

“bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijnen houden de lidstaten rekening met:

a) het belang van het kind;

b) het familie – en gezinsleven;

c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non – refoulement.”

Echter staat in de bestreden beslissing hierover helemaal niets te lezen. Er wordt hier niets omtrent gemotiveerd.

Het bovenvermeld artikel wordt zelfs niet vermeld in de bestreden beslissing evenmin in de beslissing van onontvankelijkheid van de aanvraag 9bis VW (de eerste bestreden beslissing) die hiermee gepaard gaat.

De bestreden beslissing schendt artikel 74/13 Vw.

Tweede onderdeel.

Artikel 41 van het Handvest: Recht op behoorlijk bestuur

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

-het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

-het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

-de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden. ...”

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-2n/II, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-2n/II. M.M., ro.86.) Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277111, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383113 PPU, M.G. e.a., ra. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31 j 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288196, Jurlspr. bil. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Vongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

In casu leidt het verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot een onregelmatigheid, en zonder deze onregelmatigheid had de procedure een andere afloop kunnen hebben.

Er werd in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met het privéleven van de verzoekster. Door een verkeerde interpretatie van het begrip privéleven in de beslissing van onontvankelijkheid van de aanvraag 9bis VW en het gebrek aan enige motivatie hieromtrent in de bestreden beslissing wordt artikel 74/13 VW geschonden.

Wanneer verzoekster gehoord zou zijn geweest had zij de mogelijkheid gehad op deze elementen te wijzen en deze gegevens hadden tot een andere beslissing kunnen leiden.

Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat hiermee rekening werd gehouden, zodat een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorligt.

Gelet op dit alles is er sprake van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM. De bestreden beslissing maakt tevens een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht in 9 www.dirickx-advocaten.be combinatie met voormeld artikel 74/13 uit."

In het tweede middel vecht verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten aan. In het eerste onderdeel wijst verzoekster op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde verplicht bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met het belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand. Ze wijst erop dat hierover evenwel op geen enkele wijze wordt gemotiveerd. Het artikel wordt niet vermeld in het bestreden bevel, noch in de eerste bestreden beslissing. Verzoekster concludeert tot een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De Raad stelt vast dat inderdaad in het bestreden bevel geen melding wordt gemaakt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, noch wordt gemotiveerd over het gezinsleven, de gezondheidstoestand of het gezins- en familieleden. Echter enerzijds blijkt uit de bewoordingen van deze bepaling niet dat deze een uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt, anderzijds blijkt dat deze beslissing werd genomen op dezelfde dag als de eerste bestreden beslissing door dezelfde attaché en dat beide beslissingen op dezelfde dag aan verzoekster werden ter kennis gebracht. De Raad is dan ook van oordeel dat door de feitelijke elementen eigen aan de zaak blijkt dat er een samenhang is tussen beide bestreden beslissingen. In de eerste bestreden beslissing wordt niet verwezen naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, hetgeen logisch is aangezien dit in principe geen verwijderingsmaatregel betreft, maar wordt wel uitdrukkelijk gemotiveerd over het gezinsleven van verzoekster, over de gezondheidstoestand (onder meer het attest van het CLB van het minderjarig kind) en over het hoger belang van verzoeksters dochter. Verzoekster had aldus kennis van deze motieven op het moment dat zij ook kennis kreeg van het bestreden bevel. In dat geval heeft verzoekster er geen belang bij dat die motieven niet werden herhaald in het bevel om het grondgebied te verlaten. Bijkomend heeft verzoekster zich ook in rechte kunnen verweren tegen deze motieven door huidig beroep.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

In het tweede onderdeel acht verzoekster artikel 41 van het Handvest, met het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht, geschonden. Na een theoretische toelichting stelt verzoekster dat het verzuim van het hoorrecht tot gevolg heeft dat zonder die onregelmatigheid de procedure een andere afloop had kunnen hebben. Verzoekster komt terug op haar privéleven en stelt dat door een verkeerde interpretatie van het begrip 'privéleven' in de onontvankelijkheidsbeslissing volgend op de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en het gebrek aan enige motivering hierover, de bestreden beslissing artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden. Indien verzoekster over haar privéleven zou gehoord geweest zijn, had zij de mogelijkheid gehad op die elementen te wijzen en hadden die gegevens tot een andere beslissing kunnen leiden. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat hiermee rekening werd gehouden, zodat een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorligt. Verzoekster concludeert tot een schending van het proportionaliteitsbeginsel en redelijkheidsbeginsel in strijd met de bepalingen en de geest van artikel 8 van het EVRM. Ook de hoorplicht acht verzoekster geschonden in combinatie met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan verzoekster haar theoretisch betoog aangaande het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht volgen, maar niet dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing op doorslaggevende wijze het begrip 'privéleven' verkeerd heeft geïnterpreteerd. In deze kan de Raad verwijzen naar hetgeen hij hierover eerder heeft toegelicht. Verder moet de Raad erop wijzen dat het privéleven niet vermeld wordt in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet als een element waarmee de gemachtigde moet rekening houden. Ten overvloede kan de Raad niet volgen dat verzoekster niet de gelegenheid heeft gehad om op nuttige en dienstige wijze voor haar privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM op te komen. Zij heeft in haar aanvraag om een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de mogelijkheid gehad, en ook te baat genomen, om haar privéleven toe te lichten en uit te leggen waarom die elementen zich verzetten tegen de vereiste om de aanvraag in Nigeria in te dienen. De gemachtigde

heeft daar ook mee rekening gehouden in de eerste bestreden beslissing zodat de Raad hoe dan ook niet kan volgen dat indien verzoekster nog een tweede gelegenheid zou geboden geweest zijn om datzelfde privéleven toe te lichten, de procedure mogelijk een andere afloop had kunnen kennen.

Een schending van het proportionaliteitsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van de hoorplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het tweede middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES